

Arrest

nr. 217 911 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BEVERNAEGE
Havenlaan 86C/414
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat D. WILLEMS *loco* advocaat S. BEVERNAEGE en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. MATRAY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt, blijkt dat verzoeker op 4 november 2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 21 oktober 2020. Echter, verzoeker erkent in zijn verzoekschrift onder "*FEITELIJKE EN PROCEDURELE VOORGAANDEN*" dat deze kaart werd ingetrokken.

Op 17 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: B. voornaam: L. geboortedatum: (...) 1986 geboorteplaats: Buza

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 24/04/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet

×1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van aan geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in Asse samen te wonen met zijn partner en hun kind, beiden met de Belgische nationaliteit. Een verwijdering van betrokkene is echter niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties, maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt.

Immers, vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om een visum gezinshereniging aan te vragen. Bovendien kan betrokkene ondertussen met zijn partner en kind een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen en kunnen beiden zich begeven naar Congo (RDC). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo (RDC) geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring op waarbij hij stelt dat aangezien verzoeker onder een inreisverbod van 3 jaar valt, hij geen belang meer heeft.

Ter terechtzitting doet de raadsvrouw van verweerder afstand van de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Doorheen het middel verwijst verzoeker eveneens naar artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij betoogt als volgt:

"DE MIDDELEN

Eerste Middel

SCHENDING van artikel 8 van het EVRM.

DOORDAT verwerende partij de volgende beslissing neemt: "In voorkomend geval, ALIAS, wordt het bevel gegeven het grondgebied van het België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 1° van de wet van 15.12.1980: .wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/ verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in Asse samen te wonen met zijn partner en hun kind, beiden met Belgische nationaliteit. Een verwijdering van betrokkene is echter niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties, maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om een visum gezinshereniging aan te vragen. Bovendien kan betrokkene ondertussen met zijn partner en kind een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen en kunnen beiden zich begeven naar Congo (DRC'). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo (RDC) geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. "

TERWIJL artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgen. Van deze grondrechten mag slechts onder voorwaarden worden afgeweken;

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM vereisten dat verwerende partij een afweging maakt en een correcte feitenangarig doet bij het nemen van een beslissing. Wij menen echter dat bij de bestreden beslissing niet voldoende rekening werd gehouden met het familieleven van verzoeker. De verwerende partij hoorde dan ook op de hoogte te zijn van de geboorte van J. K. B. en R. A. M. K., kinderen van Verzoeker en Mevr. M. (Stukken 4 en 5).

Echter wordt door verweerder enkel melding gemaakt van één kind "Betrokkene verklaart in Asse samen te wonen met zijn partner en hun kind [...]";

niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid op basis van welke elementen verwerende partij tot het oordeel is gekomen dat verzoeker het grondgebied moest verlaten.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou dan ook een ernstige schending uitmaken van het recht op een gezinsleven van Verzoeker, Mevr. M. en hun twee kinderen. Een bevel om het grondgebied te verlaten is in deze omstandigheden een te zwaarwichtige maatregel;

ZODAT de bestreden beslissing met miskennis van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen.

Wettelijk kader

7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Deze bepaling verplicht de verwerende partij om, wanneer zij een beslissing neemt om een vreemdeling te verwijderen van het grondgebied van het Rijk, rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel kan aldus niet los worden gezien van de motiveringsplicht die op de verwerende partij rust wanneer zij een verwijderingsmaatregel beveelt.

8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit artikel, dat rechtstreekse werking heeft, waarborgt het recht op respect voor het familie- en gezinsleven. Er zal maar sprake zijn van een schending van het recht op respect voor het familie- en gezinsleven wanneer er effectief een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM. Bij de beoordeling of al dan niet sprake is van een gezinsleven, plaatst Uw Raad zich op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen op dit grondrecht mogelijk zijn. Een gerechtvaardigde inmenging op artikel 8 van het EVRM kan maar (i) indien de inmenging is voorzien bij wet, (ii) indien de inmenging een legitiem doel nastreeft en (iii) de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving

De derde voorwaarde komt neer op de vereiste van proportionaliteit, hetgeen een afweging vereist tussen enerzijds de belangen van verwerende partij bij een verwijdering van de persoon in kwestie en anderzijds de invloed van de genomen beslissing op het privé- en familieleven van de persoon in kwestie. Er moet met andere woorden een evenredige verhouding bestaan tussen de uitwijzing en de motieven daarvan, enerzijds, en de door die maatregel teweeggebrachte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling, anderzijds.

Toepassing in casu

9. Verwerende partij heeft verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt zonder dat zij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en mevr. K., meer specifiek met hun twee kinderen J. K. B. en R. A. M. K. Verwerende partij spreekt slechts van één kind.

10. Verzoeker en Mevr. M. wonen samen met hun twee kinderen. Er is aldus geen betwisting over het feit dat er sprake is van een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

11. Verwerende partij heeft desalniettemin zonder enige afweging te maken betreffende de inmenging in het gezinsleven van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij in concreto een afweging heeft gemaakt tussen het algemeen belang en de individuele belangen van verzoeker.

Uw Raad heeft in dat verband reeds het volgende geoordeeld:

"Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat het bestreden besluit geen melding laat staan een afweging maakt betreffende het familieleven van de verzoeker. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de diensten van de verweerder in casu meenden dat er geen aanwijzingen in het dossier waren over het eventueel verblijf van de familieleden van de verzoeker in België (nota Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12 maart 2012 met referentienummer 6862089). Aangezien, zoals hierboven uiteengezet, de verweerder op de hoogte diende te zijn van het familieleven van de verzoeker en gelet op de zwaarwichtige maatregel van terugwijzing met verbod om gedurende 10 jaren terug te keren, diende in de gegeven omstandigheden van de zaak in het bestreden besluit minstens te worden gemotiveerd omtrent het familieleven van de verzoeker in België. Bij gebrek aan enige motivering omtrent het familieleven van de verzoeker, dient te worden vastgesteld dat het bestreden besluit op dit punt niet afdoende is gemotiveerd." (eigen onderlijning).

Verzoeker verwijst verder naar een ander arrest van Uw Raad, waarin als volgt werd geoordeeld:

"De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden is betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk.

Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig. "

Verwerende partij heeft ook in casu geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Geen enkel element van de bestreden beslissing doet anders besluiten.

Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt en dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

12. Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou bovendien indruisen tegen het recht op een gezinsleven van verzoeker.

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt zijn recht op een gezinsleven met Mevr. M. en hun gezin. Het bevel om het grondgebied te verlaten is aldus onevenredig en dient te worden vernietigd.

Een scheiding van het gezin zou dan ook indruisen tegen de rechten van Mevr. M. en verzoeker als vader van twee zeer jonge kinderen J. K. B. en R. A. M. K.. Bovendien is rekening te houden met de belangen van hun kinderen. Een verwijdering van verzoeker uit het grondgebied van het Rijk zou niet in het belang van hun kinderen zijn en maakt een ongerechtvaardigde inbreuk uit op het gezinsleven van verzoeker en diens gezin.

Ook om deze reden is de bestreden beslissing onwettig en dient zij te worden vernietigd.

13. Besluit: het middel is gegrond.”

4.2 Verzoeker stelt met een onvolledige zin: *“niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid op basis van welke elementen verwerende partij tot het oordeel is gekomen dat verzoeker het grondgebied moest verlaten”*.

In de mate dat verzoeker hiermee een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. Voormelde motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

De rode draad doorheen de uiteenzetting van verzoeker wordt verder gevormd door zijn betoog dat niet voldoende rekening werd gehouden met zijn familieleven. Hij geeft een theoretische uiteenzetting en zet uiteen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte diende te zijn van de geboorte van J. K. B. en R. Z. M. K., zijnde de kinderen van hem en mevrouw M. De bestreden beslissing zou naar de mening van verzoeker een ernstige schending uitmaken van hun recht op een gezinsleven. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde gemachtigde *in concreto* een afweging heeft gemaakt tussen het algemeen belang en zijn individuele belangen, aldus verzoeker.

In de mate dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, benadrukt de Raad dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich dragen, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de samenwoning van verzoeker met zijn partner en kind, beiden met Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris betwist het bestaan van het gezinsleven van verzoeker niet. Hij motiveert verder:

“Een verwijdering van betrokkene is echter niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties, maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt.

Immers, vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om een visum gezinshereniging aan te vragen. Bovendien kan betrokkene ondertussen met zijn partner en kind een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen en kunnen beiden zich begeven naar Congo (RDC).”

De bevoegde gemachtigde besluit “dat een terugkeer naar Congo (RDC) geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”. Derhalve wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM.

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu wordt het niet betwist dat mevrouw en de kinderen de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker toont echter niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere feit dat de partner en de kinderen de Belgische nationaliteit hebben, maakt niet dat zij zich niet elders kunnen vestigen indien zij er over verblijfsrecht zouden kunnen beschikken. Verzoeker beperkt zich tot een algemeen en theoretisch betoog waarbij hij telkenmale verwijst naar zijn gezinsleven en tevens het belang van de kinderen aanstipt. Echter, verzoeker zet niet *in concreto* uiteen, laat staan dat hij dit staaft, op welke wijze het belang van de kinderen zou worden geschonden. Waar verzoeker hekelt dat

in de bestreden beslissing slechts melding wordt gemaakt van één kind terwijl verzoeker twee kinderen heeft, toont verzoeker het belang niet aan van zijn grief. Het weze herhaald dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker zet niet uiteen welke meerwaarde de vermelding van '*het kind*' in plaats van '*de kinderen*' met zich zou meebrengen. Ook omtrent het belang van het kind blijft hij in gebreke bewijzen bij te brengen. Een schending van het hoger belang van het kind wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het gezinsleven uitsluitend in België kan uitgebouwd en/of beleefd worden.

Tevens stelt de bevoegde gemachtigde dat het louter een eventuele tijdelijke verwijdering betreft die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om een visum gezinshereniging aan te vragen, zo stelt hij.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn vermeende partner en kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Ook wordt niet aangetoond dat verzoeker geen nauw contact zou kunnen blijven onderhouden met zijn vrouw en kinderen onder meer middels de moderne communicatiekanalen, hetgeen door de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens als mogelijkheid wordt aangereikt.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België voornamelijk uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker toont verder niet op concrete wijze aan waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staakt, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonde.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker doorheen zijn betoog aanvoert dat ook het recht op gezinsleven van mevrouw M. zou geschonden zijn, wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet tot haar wordt gericht.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd of dat de beslissing onevenredig is. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van (de belangenafweging het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN